По світлих маківках проходить дивний Спас.
В медово-золотих садах сіяють ризи.
Обід в Лебедині. Господь, як голуб сизий,
У світлій корогві проходить мимо нас.
Моління скінчено. Стихає думно бас.
Й гріховно дивляться з розісланої свити
Дари землі: хмільний медовий квас,
Опуклі яблука і груші соковиті.
Посядем в холодку. Хай мружиться на нас
Крізь віти золоті Господнє світле око.
Піднесені чарки благословили час,
Віконця келій, небо і бароко…
Піднесено дзвенить, мов просвітлілий, глас,
Вітає чесний мир у доброму здоров’ї,
І мати-ключниця всміхнулася до нас
З-під брів, уславлених на всьому Придніпров’ї.
Не тчуть уже тепер такий ясний атлас…
І хтось зідхає з нас зідханням многогрішним.
І яблуко бере… Та тільки в чарці Спас —
Рятунок серцеві, дарований у вишнім.
В ділах Всевишнього хто з нас не невіглас?
І наш отаман – дудля знаменитий —
Призовно крякає і попускає пас,
І налива чарки допиті й недопиті.
По маківках дзвіниць проходить світлий Спас.
В медово-золотих садах біліють свити,
І тіні стеляться від келій сумовиті,
І вулії шумлять, і мрійно ллється час.